

bemærket, at det er ikke de nuværende Sold-officeranter, der skal tages Hensyn til, — deres Stilling bliver aldeles usforandret saaledes, som den er, — men der er Spørgsmaal om at fastsætte et Lønningsreglement for de nye tiltrædende Embedsmænd, og det, man altsaa maa indskrænke sig til, og kun har at tage under Overveielse, det er, hvorvidt denne Lønning, som ved dette Gagerreglement bestemmes, kan være passende for denne Klasse af Bestillingsmænd, hvorom Taleren er, og deri kan jeg nu ikke blive enig med den ærede Ordfører, at de Bestillinger, som tildeles Soldofficeranterne, skulde være af den Bigtighed, at de skulde have Krav paa en saadan høiere Løn, som man maa tilstaae Embedsmænd, til hvilke Staten kan gjøre større Fordring baade med Hensyn til Kundskaber og Dannelselse, end det forekommer mig, at man i Reglen kan eller bør gjøre til det Slags Bestillingsmænd, hvorom her er Tale. Det er Noget, hvorom Anskuelseerne kunne være forskjellige. Jeg skal ikke derom disputere med den ærede Ordfører, men for mig stiller det sig saaledes, at baade efter den Erfaring, jeg har til den Gjærning, der skal udføres ved dette Slags Bestillingsmænd, og tillige naar jeg skal slutte fra de Personer, som gives Afgang til dette Slags Embeder, saa forekommer det mig, at den Løn, som Udvalget fastsætter for de forskjellige Classer, indeholder et passende og tilstrækkeligt Bederlag for de Fordringer, Staten kan og bør gjøre til dem, og jeg skal ikke undlade at bemærke, at det dog er en temmelig betydelig Forbedring, som ved dette Lønningsreglement skeer, navnlig for alle de Bestillingsmænd, der findes i Kjøbstæderne og Provindsferne, fremfor hvad der tidligere har været Tilfældet. Da var den høieste Løn, en Soldassistent kunde opnaae, 300 Rbd., eller jeg veed ikke, om den maaffee i enkelte Tilfælde er steget til 350 Rbd., — nu derimod er, som sagt, Lønnen for samtlige Soldassister, hvad enten de ere i Kjøbenhavn eller i Provindsferne, bestemt at kunne stige fra 3 til 600 Rbd. Det forekommer mig derfor, at der dog i det Hele taget er bestemt en bedre Løn for disse Bestillingsmænd. Jeg kan derfor ikke Andet end antage, at der vil være taget til-

strækkeligt Hensyn til dem, naar de faae den Løn, som er bestemt for denne Klasse af Embedsmænd, og naar de efter, hvad de fire Medlemmer af Thinget, til hvilke jeg hører, have foreslaaet, faae den Udfigt til en Forbedring, at de ved deres Affledigelse kunne vente nogen Understøttelse. Jeg skulde ogsaa troe, at det Forslag, som vi have tilladt os at stille, og som hos mig idetmindste er foranlediget ved Lovudkastets § 9, der paa en lignende Maade har bestemt en Understøttelse for de Bestillingsmænd af dette Slags, der skulle afgaae i Anledning af de nu i Soldvæsenet foregaaende Forandringer, dog ogsaa har det Gode ved sig, at det først skal bestemmes, om denne Understøttelse kan gives dem, naar de afflediges. Det er maaffee dog en mislig Sag, om man ogsaa, som det ærede Udvalg har foreslaaet, vil gjøre Taaerstjenssten til Betingelse for Pensjonsberettigelsen, at dermed skal være forbundet en Bestemmelse af vedkommende Ministerium om, hvem der skal have og hvem der ikke skal have denne Pensjonsberettigelse, saalænge de blive i Soldvæsenets Tjeneste. Det kan maaffee let fremkalde Misundelse, og i det Hele virke skadeligt paa det Forhold, der bør være mellem Assisterne indbyrdes, og jeg troer derfor, at det er rigtigere at Bestemmelsen om en saadan Understøttelse udsættes, til vedkommende Bestillingsmand afflediges fra sit Embede. Han har derved en bestandig Spore til at opføre sig vel i Embedet, for at han ved Affledigelsen ikke skal gaae Glip af denne Understøttelse.

Ordføveren: Den sidste ærede Taler er vistnok aldeles i Bidsfarelse, naar han argumenterer imod vort Forslag som stridende imod Pensjonsloven. Det kunde maaffee gjælde om Udvalgets Forslag, saaledes som det foreslaae under den første Behandling; men efter den Forandring, der nu er foretaget med det, gjælder det slet ikke. Da jeg har reist mig for at udtale dette, maa jeg maaffee endnu tilføie, at selv om det stod deri, at de skulde være pensionsberettigede uden kongelig Udnævnelse, kunde jeg ikke erkjende, at det kunde have nogen særdeles Betydning; thi Pensjonsloven giver Kriteriet for, hvem der ere pensionsberettigede, men siger ikke, hvem der ikke